

Tavas, nyár, ősz, tél

Idén nem nyíltak ki a kankalinok.
 Mikor arcomat a kirakatüvegnek nyomom,
 az aranyhalak kétségbeesnek az akváriumban.
 A játéktermekben egy agyag lófejet keresek,
 neked akarom hazavinni.
 Táncoló, programozott robotok mellett
 egy neonszínű öngyújtó lángja világítja
 a szembejövő nőket. Nyakukon gyümölcstillattal,
 festett hajjal, frissen fürödve mennek a mesterséges fénybe.
 Leveszagú kifőzdék, az eget kitakaró óriás kivetítők,
 plakátok, amiken telefont, fidget spinnert
 vagy sex shopokat reklámoznak,
 ólomkatonák, képregényboltok, eleven manga figurák,
 fröccsöntött narai szarvasok, vodkában tartósított kígyók között
 meg akarom találni azt a vasajtót,
 amin keresztül hat évvel ezelőtt
 lejutottunk valahová,
 ahol tavasz volt, nyár, tél és újra tavasz.
 Veszek egy üveg bort, egy zacskó fűgét,
 mire elfogy, talán kitalálom, merre akarok eltévedni.

LUKÁCS Flóra

A testről

Kihez szóljak, mikor mellkasomban lángol
 egy fügefa gyümölcse, mikor a bordák átütnek a bőrön,
 ami már csak áttetsző, homokszínű
 hártvaként takarja belső szerveim.
 Veszett kojotként vicsorgok,
 kinyúlt, fakó alsónadrágban,
 kitekert végtagokkal, hátrafeszített nyakkal,
 hallgatom, ahogy nőnek a kövirózsák,
 ég a torkom, mintha áramot nyeltem volna,
 remeg a gyomrom, sűrűbb a vérem,
 a hasam világít, mint a tintahalak a Japán tengerben,
 a fejemet egyre szorosabbra húzott abroncsként
 tekergő kígyók szorítják,
 egyszerre nyálkás és kemény a testük,
 körmeim felhasadnak, kinyílnak az utolsó ujjpercek,
 mint sötétlila orchideák.
 Félnem kéne, sírnom és tenyeremmel letörölni
 arcomról a taknyot, a könnyet, a nyálat,
 de nem félek, mert érzem a testem,
 mert van, ami fáj.

Sziget

Egy szigeten sétálunk, ahol a fák törzsét
 a felfutó borostyán szorítja,
 ahogy az ing a koszos tüdőd.
 Tétován lépkedünk, rugdossuk a sápadt köveket,
 egy szót se szólsz, egy szót se szólok,
 kutyák gázolnak a vízbe,
 az uszadékfákból faragott állatok
 fenyegetően vicsorognak,
 miközben a hullámok ütemesen csapkodják lábaikat.
 Tehetetlen vagyok a vakító késsel szemben.
 Lerúgom a cipőm és térdig gázolok a folyóba,
 az iszapba fúrom az ujjaim.
 Te a kavicsok közt megtekered
 és elfüstölöd a vákuumba ragadt percek.
 Sose tudtad, mit kezdj a kezeiddel,
 ha nem volt konkrét tevékenység, ami lekösse őket.
 Úgy indulok feléd, mint a csatáros lovak,
 elnehezült, halszagú farmernadrágban,
 felhúrom a cipőt és a gyökerekbe kapaszkodva
 felmászunk egy félig kész téglaházba.
 Követsz a beton lépcsőkön oda,
 ahonnan véraláfutás-színűnek látszik a horizont.
 A tetőgerendáról egy kötélrészlet lóg,
 lecsomózom, a csuklómra kötöm,
 hajnalig iszunk egy padláson.
 Mindketten valaki másra gondolunk.